

15.
Straxt måste wi ut at bortresa med
pos: til Calmar wi reffe, vår posa hon gic
fort: so man det år, som at Calmare
far; adid kamrater, som på Hultsfred
blir qwar!

16.
Adid du lilla Hultsfred, hwar uti sin
stad, som u. i åtta dagar nu har gjort
os så glad, lågtingar och wänner, som
nu resa hem, låt hälsa våra flickor: wi
kommer wäl igen.

17.
Vår Galt-Herre talae de orden så
snällt, han sade: mina gossar, war intet modo
fäld; wi jag går för eder i spetsen försann,
hwar det månd bära til watten el-
ler land.

18.
Adid hulda Fader och ämmaste Mor,
jag nödgas för Eder omtala dessa ord,
adid alla syston och älskaste bror, adid alla
wänner och flickor så god!

GS 1902

Swänne nya
Krigs-
WISDOK,

Den Första:
Jag är hukar til lif
och själ, m. m.

Den Andra:
En Bewårings-Wisa,
De ordres de kommo
både hastigt och m. m.

Calmar, Tryckt år 1813.

Den Första.

Jag är Husar til lif och ståt,
Och friga är min sat:
För Kung och Fosterlandets väl,
Jag tumlar min Pälst.
För Prins Carl Johan, Sveriges
Ridd,
Fast ung, jag trossa skal min döb;
Ty han ler sjelf åt farorna,
Likt Mörnerske Husarerna. :.

2.

Hör, Bröder hör Trumpeten gå:
Hiraus, hiraus 'til häst;
Swad satan, redan Trumman står,
De skjuta all som bäst.
Det har väl aldrig nånsin händt,
At slagtnings-sacklan blifwit tänd,
För än vi alla bunnit fram,
At sabla ned mång Tusend man. L.

3.

Kamrater, sätten spårar i
Och Rondon komma främst,
Och tidom all ihop förbi,
Sin all i dag bli sams?

Hurra, hurra! nu gäller det
Och kampus för oss alla rätt;
March, march, gå på, låt Swenskas mod
Sig bada i Fransöfers blod. :;

4.

Det var en heter dag, min Bror,
Min kamp och jag (i riddet
Förlusten var för oss ei stor,
Doch fästet var helt rött:
Fransyska blodet rann just där
Ur Swenskas tappra morogewär,
Som martnet uppå wågorne
Uti de Glänsta byarne. :;

5.

Men såg du Prinsen hur Han red,
Främst var Han öfwer allt:
Sjelf flög Han ifrån led till led,
Tills all ting war befallt;
Gudomligt war det då at se,
I spetsen utaf Sin Armee
Såg Han at belga denna dag
För detta stolta wundna slag. :;

6.

Wet du at jag bra iörselig är,
Kom låt oss sitta af;
Jag ser en Krogfylldt hänger där,
Dit rida wi i traf;
Herr Wärd stå i en sup åt oss,
Ty wi ha warit sta at slås.

Ståt Prins Carl Johan! Din Husar
Ber Gud förlånga Dina dar. :;

Den Andra.

De ordres de kommo båd hastigt och
snällt, wi skulle wara redo at gånga i
fält, wi så nu gå bortt ifrån orar och
plog, och taga de blanka Bewärten emot.

2.

Den ljusliga sommar, den flarasle
dag, då Pärkan hon Hunger och Gölén
han gal, när alla blad och blommor de
springa då ut: så måste wi stända för lu-
lor och frut.

3.

Den ljusliga sommar och bloma
strande war, så wi nu gå bort som
miltarande får; ja såren de länna wäl
hwar sina lomb, men oss länner ingen i
frägnande land.

4.

Ja slågtingar och wänner de undra
uppå, hwarfdre wi skulle med Bewärin-
gen gå; men det war så beslutet at Sla-
paren i båd, innan som wi nånsin till
werlden blef född.

5.
Til samlings-ställen blef, vi transporterade först, och sedan till Hultsfred vi marchera dernäst, der mötte oss de Herrar, som inbustringen ger; Välkomne mina gofvar; här kommer väl fler!

6.
På Hultsfred vi inkallades uti en Sal, der blef vi alle uppräknade, så många som vi war, vi sade: då god Herrar det är wist steds orätt, det är gofvar frifallade på underliga sätt.

7.
De Herrar de swarade oss dessa ord; Mina gofvar är det säkert, at sådan ordet är gjord, så skal vi nu genast låta utgå Rapport, och de skal bli utfordrade, ja det innan fört.

8.
Det war helt sent om aftonen uppräknningen war slut, då måste vi gå ut at bepröfwa våra hus: vi måste ligga ned i de hytter på jord, det vi aldrig när sin tillförene hade gjort.

9.
Andra dagen ständes vi wid Hultsfreds troß-hud, der flingo vi Wundering från hand och till fot; de Herrar, som gjorde udelningen der, de gifwo oss fläder och blanka gewär,

10.
Swårt om lifwet der knäples et gulrandigt Scherp, wid vår sida der hängdes en Taska som war svart, på våra axlar där knäples en brofoter Kalf: vi är nu aldeles som vi wore fångslade i band.

11.
Sen blef vi uppstånne på det stora släta torg: det gjorde wist våra Förfädrar stor sorg; de Herrar de gingo der uti en ring, och midt uti kretsen stod Banan så fin.

12.
De Herrar de gingo de lederna fram, de sade: mina gofvar, håll upp hwar sin hand; vi höll då upp händerna hwar endaste man, och swuro så trohet, jag säger förjann.

13.
Vi swuro vår Konung i lif och i döds: Christ gifwe wi fick lefwa uppå vår Swenska D; jag hoppas at Herren han lefwer wist än, han hjälper alla Swenska Bewärings Krigsmän.

14.
Våra hättar de pröddes med owanliga ting, at war enda blodsdroppa han rördes omkring: en flaska wid vår sida, gewäret i vår hand; I durch-march wi resa de främmande land.